

IN DE VERKEERDE FILM: "NATO 2030"

Posted on 29. Juni 2020

Een commentaar van Rainer Rupp.

Na de Europese staten in het organisatorische kader van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie heeft de NAVO de VS in de afgelopen 30 jaar geholpen de Balkan, Afghanistan, het Midden-Oosten en Noord-Afrika op te blazen met agressieoorlogen die in strijd zijn met het internationaal recht en deze op te delen in oorlogs- en spanningsgebieden,

- en nadat de NAVO haar offensieve wapens steeds verder naar het oosten heeft geduwd tot aan de Russische grens,
- en nadat de VS, gesteund door de NAVO, de rechtmatig gekozen president in Oekraïne met geweld had weggeduwd en het land op zijn kop had gezet met de hulp van een armada van neonazistische gevechtsgroepen,
- nadat de VS onlangs met steun van de NAVO-landen het INF-wapencontrolverdrag inzake middellangetermijnraketten tussen Rusland en de VS hebben opgezegd.
- en na de VS, met de steun van de NAVO, Rusland omsingelde met een ballistisch raketschild,

Na al deze gevaarlijke en criminele daden hebben de leiders van de landen die lid zijn van de NAVO - dit monsterlijke relikwie uit de Koude Oorlog - besloten dat het in het licht van de snel groeiende politieke instabiliteit overal ter wereld het beste is voor de volkeren van de wereld om de wereld gelukkig te maken met nog meer NAVO, met het project "NATO 2030". Het is alsof je de verkeerde film bekijkt.

Geen dank.

Een kort overzicht zal elke lezer met gezond verstand ervan overtuigen dat we niet meer NAVO nodig hebben, maar minder, en dat wij Duitsers het best zonder NAVO en de Amerikaanse quasi-bezetters kunnen. Omdat er een permanent gevaar bestaat dat ze ons op elk moment in een nieuwe, grote oorlog met Rusland kunnen lokken - met of zonder de hulp van onze eigen Duitse oorlogstokers.

Volgens de Engelse Lord Ismay, die van 1952 tot 1957 de eerste secretaris-generaal van de NAVO was, was het doel van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie om "de Russen uit West-Europa, de Amerikanen

binnen en de Duitsers buiten te houden". De NAVO heeft deze taak met succes volbracht in dienst van het aartskapitalistische zweethuis in Washington en het oligarchregime. De totalitaire propaganda van de babyetende communisten maakte de goede burgers in het Westen zo bang dat ze de Amerikanen dankbaar waren toen ze zich bijna eeuwig militair bij ons hadden gevestigd en de Europeanen konden dicteren waar de economische en politieke koers moest worden gevolgd, namelijk op de lijn van Washington.

De NAVO heeft er ook voor gezorgd dat deze orde van de leidende natie van de VS zonder effectief verzet in alle Europese NAVO-landen heeft gefunctioneerd. Tegelijkertijd werden de veelbelovende jonge Europeanen echter gevangen genomen door de politiek, de economie, het leger en de media en werden zij in het kader van genereuze Amerikaanse steunprogramma's opgeleid tot transatlantische elite in cadresachtige organisaties en instituten. Daarbij verinnerlijkten zij het dogma dat de Europeanen het alleen goed kunnen doen als de VS het nog beter doet en de heersers in Washington tevreden zijn. Daarom waren en zijn deze transatlantische elites in de eerste plaats onvoorwaardelijk loyaal aan Washington en in de tweede plaats is er geen alternatief voor de nauwe banden tussen de Europese NAVO-landen en de VS. Dit ging en gaat vandaag de dag nog meer ten koste van de eigen bevolking, maar dit heeft nooit een rol gespeeld in de berekeningen van de neoliberale elites van de westerse samenleving van onwaardigheid.

Voor hun onvoorwaardelijke loyaliteit werden de Europese vazallen beloond met steile carrières, prestige en rijkdom, want voor de welkome gasten in Washington was de carrièreladder thuis een automatische lift. Pas in het laatste decennium hebben delen van de elites van de Europese NAVO-landen, als gevolg van de sterke terugval op de financiële markten en de economische crisis, steeds vaker ontdekt dat hun eigen nationale economische en daaruit voortvloeiende politieke belangen in strijd zijn met die van de Amerikanen. En sommigen hebben daar ook op gereageerd. Hoewel er in het verleden af en toe botsingen zijn geweest binnen de NAVO, heeft het gemeenschappelijk belang om een oplossing te vinden zonder dat dit tot publieke onrust leidt, altijd gezegevierd. Dit is de afgelopen jaren steeds minder het geval geworden, zoals elke aandachtige burger kan zien in het dagelijkse nieuws.

Nu terug naar het project "NATO-2030" dat aan het begin werd genoemd.

Jens Stoltenberg, de huidige secretaris-generaal van de NAVO en voormalig premier van Noorwegen, kondigde op 8 juni van dit jaar in Brussel de lancering aan van het planningsproject "NAVO 2030". Volgens Stoltenberg is dit project bedoeld om de Noord-Atlantische Terroristische Organisatie, waarvoor de afkorting NAVO eigenlijk staat, voor het eerst wereldwijd te verankeren. Trouw aan de nieuwe, Beijing-vijandige richtlijnen uit Washington, probeert ook Stoltenberg samen met de transatlantische oorlogsstokers in de Europese NAVO-lidstaten de Volksrepubliek China te overdrijven tot het grootste gevaar voor ons Europeanen en voor de manier waarop wij leven.

Voor Stoltenberg betekent dit een uitbreiding van het NAVO-lidmaatschap naar de Stille Oceaan, waarbij Australië, Nieuw-Zeeland, Japan en Zuid-Korea zich aansluiten bij de lange disfunctionele NAVO-familie. Het betekent ook dat de bevoegdheid van de NAVO wordt uitgebreid tot een bredere politieke en milieudimensie dan een militair bondgenootschap. Dit laatste lijkt eerder te wijzen op een wanhoopsdaad van het leiderschap van de NAVO, die in haar uitzichtloosheid op de een of andere manier het bestaan van de organisatie blijft proberen te rechtvaardigen, zelfs met behulp van "de oorlog tegen de klimaatverandering" als rechtvaardiging. Dit wordt door de secretaris-generaal van de NAVO blijkbaar even serieus genomen als de onuitsprekelijke en slecht gedefinieerde "oorlog tegen het terrorisme", die het NAVO-bondgenootschap van agressie handig heeft gediend als "deuropener" voor veel militaire interventies en als excuus voor schendingen van het internationaal recht. En dit zou ons naar China hebben gebracht, dat de NAVO heeft gekozen als zijn nieuwe belangrijkste vijand naast Rusland.

Degenen die het nog niet is opgevallen, zouden moeten opletten hoe agressief het recente woordgebruik van Washington is geworden in de omgang met China, dat vooral bedoeld is om oude oerangsten uit de Koude Oorlog weer op te wekken. Een half jaar geleden werd in de aankondigingen van het Witte Huis of de Amerikaanse ministeries nog terecht gesproken over het "leiderschap in Peking", oftewel de "Chinese regering". Nu wordt het attribuut "communistisch" elke keer gebruikt met rood knipperende waarschuwingslichten: "de communistische leiding in Peking" of "de communistische dictatuur in Peking", enz. Sommige krabbelaars in de Duitse media, die hun bijzondere transatlantische loyaliteit willen bewijzen, hebben deze nieuwe taal uit Washington nu ook in de Duitse media geadopteerd.

China is nu ook het nieuwe, dreigende gevaar voor Europa, althans volgens NAVO-leider Stoltenberg. Want volgens Stoltenberg investeren de Chinezen "massaal in moderne militaire capaciteiten, waaronder raketten die alle geallieerde NAVO-landen kunnen bereiken! Ze komen dichterbij ons in cyberspace. We zien ze op de Noordpool, in Afrika... en ze werken steeds meer samen met Rusland". Alsof dat nog niet genoeg is, zijn ze al in Europa, vooral in Oost-Europa, maar ook in Griekenland, Italië en zelfs in Duisburg in Duitsland, waar de nieuwe zogenaamde zijderoute eindigt. Voor Stoltenberg is dit een echt horrorscenario.

Waarschijnlijk denkt de NAVO-baas aan de voormalige SPD-oorlogsminister Struck, die - onderdanig likkend aan de Amerikaanse laarzen - de verzending van Duitse soldaten naar Afghanistan destijds rechtvaardigde met het feit dat "de vrijheid van Duitsland ook bij de Hindoekoesj zou moeten worden verdedigd". Volgens hun eigen logica denken de NAVO-warmeldheren vandaag de dag waarschijnlijk omgekeerd dat China binnenkort zijn economische vrijheden militair zou kunnen verdedigen aan de Rijn bij Duisburg of zijn belangen militair zou kunnen verdedigen in de haven van Piraeus of in Italië. Hoe dom moet je zijn om zoiets te denken?

Maar de oorlogsstokers zijn niet dom. Maar ze denken dat ze het volk voor de domme kunnen verkopen en hen horrorverhalen kunnen verkopen over de communisten in Peking en de dictatuur in Moskou, die de Amerikaans-NAVO, die naar wapens staart, willen overrompelen en ons allemaal tot slaaf willen maken.

Daarom heeft Stoltenberg de Europese volkeren ook sterk gewaarschuwd voor het strategische partnerschap dat Rusland en China zijn aangegaan. Dat zou het mondiale machtsevenwicht hebben veranderd. Plumper en transparanter kan men nauwelijks propaganda maken. Zoals uit Europese enquêtes steeds weer blijkt, is zelfs in de meest afgelegen dorpen bekend wie de agressor op het wereldtoneel is. Een hint: Rusland en China zijn dat niet. Ze liggen ver achter op de VS in de toppositie.

En zonder het agressieve militaire beleid van de VS en de NAVO vanuit Oost-Europa, via de Kaukasus en het Nabije en Midden-Oosten, via de Hindoekoesj naar de Zuid- en Oost-Chinese Zee, die Rusland en China omringen, zouden Moskou en Peking waarschijnlijk niet in de eerste plaats dit hechte partnerschap hebben gevormd. Bovendien is het "mondiale machtsevenwicht" door het Russisch-Chinese partnerschap slechts in

zoverre veranderd dat de Verenigde Staten, samen met hun vazallen van de NAVO, niet meer zo onomstreden regeringen omver kunnen werpen of oorlogen kunnen beginnen over de hele wereld als 10 of vooral 20 jaar geleden het geval had kunnen zijn.

Bovendien zijn de NAVO-vacilitators niet alleen sinds gisteren in economisch en moreel verval en sociaal verval geraakt. Daarom oriënteren andere landen zich steeds meer op niet-westerse ontwikkelingsperspectieven, wat weer negatieve gevolgen heeft voor de westerse buitenlandse handel en het buitenlands beleid. Ook daar helpen de hypocriete bezweringen van de westerse "vrijheid, democratie en rechtsstaat" door Stoltenberg niet.

Ondanks het antagonistische denken van de NAVO tijdens de Koude Oorlog hebben Rusland en China in de loop der jaren voortdurend olijftakken aan het Westen gepresenteerd, bijvoorbeeld over kwesties als terrorismebestrijding, asteroïdeverdediging en wereldwijde infrastructuurprojecten in het noordpoolgebied en de Comprehensive Belt. In alle gevallen zijn deze aanbiedingen bijna unaniem door het westerse militaire industriecomplex dat de NAVO en het Atlantisch Bondgenootschap regeert, in de kou gezet.

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren

+++

Foto bron: [Alexandros Michailidis](#) / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK